

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/106/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417203278
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5417203278.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu v 1/ rade: DRY - DM, s.r.o., so sídlom Šuja 98, 015 01 Šuja, IČO: 44 261 004 a žalobcu v 2/ rade: RAJECKÁ DOLINA s.r.o., so sídlom Malá Čierna 129, 015 01 Malá Čierna, IČO: 50 314 475, obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému v 1/ rade: Mgr. Peter Starinský, so sídlom V. XX, XXX XX O., správca úpadcu: Stavby Systém, s.r.o., so sídlom Obchodná 39, 811 06 Bratislava, IČO: 36 399 957 a žalovanému v 2/ rade: X. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX P. S., zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., so sídlom Radlinského 1727/49, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 858 501, v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 9Cb/53/2017-163 zo dňa 12. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 9Cb/53/2017-243 zo dňa 3. mája 2019,

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 9Cb/53/2017-163 zo dňa 12. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 9Cb/53/2017-243 zo dňa 3. mája 2019 p o t v r d z u j e .

Žalovaný v 1/ rade m á voči žalobcom n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný v 2/ rade m á voči žalobcom n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) rozhodol vo veci tak, že vyslovil výrokom I., že žalobu zamieťa, výrokom II., že žalovanému 1/ sa náhrada trov konania nepriznáva, výrokom III., že žalovaný 2/ má proti žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že v priebehu konania na základe návrhu žalobcov analogicky s odkazom na Čl. 4 ods. 1 CSP, postupujúc podľa § 80 ods. 1, 2 CSP pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalovaného 1/ vstúpil Mgr. Peter Starinský, O., V. XX, ako správca úpadcu: Stavby Systém, s.r.o., so sídlom Bratislava, Obchodná 39, IČO: 36 399 957 (ďalej len „žalovaný 1/“), keďže z výpisu z Obchodného vestníka č. 1/2018 zo dňa 14.05.2018 bolo preukázané, že došlo k odvolaniu pôvodného správcu úpadcu a k ustanoveniu tohto nového správcu úpadcu. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.07.2018.

3. Na pojednávaní dňa 12.09.2018 žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručili okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, ktorého písomné vyhotovenie je založené v spise na č.l. 151

až 154 spisu. Týmto návrhom sa domáhali zmeny petitu žaloby v tom smere, že žiadali určiť, že žalovaný 2/ nie je oprávneným nájomcom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX pre k.ú. B. S., obec Vyšný Kubín, okres Dolný Kubín, podrobne špecifikovaných v petite tohto návrhu. Zároveň žiadali toto konanie prerušiť, keďže medzi žalobcami a žalovaným 1/ prebiehajú rokovania ohľadne mimosúdneho vyriešenia tohto sporu. Uviedli, že ďalšie konanie v tejto veci by preto bolo v tomto štádiu zbytočné a nehospodárne. Zmenu žaloby navrhli najmä z toho dôvodu, že od podania žaloby sa zmenila situácia v tom, že žalovaný 1/ v podstate „otočil“, keď uznáva neplatnosť nájomnej zmluvy a chce sa s nimi dohodnúť. Preto boli toho názoru, že návrh na zmenu žaloby podali včas. Zároveň uviedli, že sú si od samého začiatku konania vedomí toho, že žaloba je zle formulovaná.

4. Žalovaný 1/ na pojednávaní potvrdil, že medzi ním a žalobcami prebiehajú spomínané mimosúdne rokovania. Aj on z tohto dôvodu navrhol konanie prerušiť. Žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že o nejakých mimosúdnych rokovaniach medzi žalobcami a žalovaným 1/ sa dozvedel až na pojednávaní. S prerušením konania nesúhlasil. Nesúhlasil ani s pripustením navrhovanej zmeny žaloby, a to s ohľadom na koncentračnú zásahu stanovenú v CSP. Uviedol, že žalobcovia mohli zmenu žaloby navrhnúť už dávno, keďže formuláciu jej petitu obaja žalovaní namietali v rámci ich prvotných vyjadrení k žalobe. Bol toho názoru, že okresný súd by mal podanú žalobu zamietnuť s ohľadom na znenie jej petitu.

5. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že najskôr sa zaoberal otázkou prípustnosti žalobcami navrhovanej zmeny žaloby, pričom dospel k záveru, že takáto zmena žaloby je v tomto štádiu konania už neprípustná, a preto ju na pojednávaní dňa 12.09.2018 neprípustil. Žalobou doručenou okresnému súdu dňa 11.10.2017 sa totižto žalobcovia domáhali určenia neplatnosti nájomnej zmluvy uzatvorenej dňa 19.03.2014 medzi pôvodným žalovaným 1/ ako prenajímateľom a žalovaným 2/ ako nájomcom. Všetky ďalšie vyjadrenia strán sporu podľa § 167 ods. 2, 3 a 4 CSP (vyjadrenia žalovaných k žalobe, repliky, duplika) následne smerovali najmä k formulácii žalobného petitu žalobcami a otázke naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení, pričom už v prvotných vyjadreniach žalovaných k žalobe obaja žalovaní namietali, že žaloba je zle formulovaná, že prípustnosť takejto žaloby nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu a že v danom prípade nie je daný ani naliehavý právny záujem na takomto určení. Napriek tomu žalobcovia v tomto smere v uvedenom štádiu konania (ani v ich replikách) neučinili žiadny procesný návrh - návrh na zmenu žaloby. Takýto návrh učinili až na pojednávaní dňa 12.09.2018, keď okresnému súdu v písomnej podobe doručili návrh na zmenu žaloby, ktorou sa mienili domáhať určenia, že žalovaný 2/ nie je oprávneným nájomcom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre k.ú. B. S., obec Vyšný Kubín, okres Dolný Kubín, podrobne špecifikovaných v petite tohto návrhu. Podľa okresného súdu je však takýto návrh na zmenu žaloby už v štádiu pojednávania vo veci neprípustný, a to s poukazom na § 143 ods. 1 CSP, keďže výsledky doterajšieho konania (v rámci ktorého sa strany sporu vo svojich písomných vyjadreniach vyjadrovali najmä k žalobnému petitu tak, ako bol v podanej žalobe formulovaný) nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Žalobcovia mali podľa okresného „súdu dostatočný časový priestor na to, aby takýto procesný návrh učinili skôr (napr. v replike) a pokiaľ tak urobili až na pojednávaní, pripustenie navrhovanej zmeny žaloby by si vyžiadalo odročenie pojednávania a ďalšie vyjadrenia žalovaných k takejto zmenenej žalobe, pričom ich pôvodné písomné vyjadrenia by už boli v danej veci nepoužiteľné, čo je aj s ohľadom na hospodárnosť konania neprípustné. Napokon je ešte potrebné dodať, že žalobcovia aj uviedli, že od samého začiatku vedeli, že ich žaloba je zle formulovaná, takže je navyše aj nelogický ich postup v tejto veci, keď návrh na zmenu žaloby súdu doručili až na pojednávaní, pričom nimi uvádzaná skutočnosť, že žalovaný 1/ v priebehu konania zmenil svoj postoj k žalobe (a chce sa s nimi mimosúdne dohodnúť), nemá žiadny vplyv na formuláciu petitu žaloby." Preto sa okresný súd ďalej zaoberal žalobou v jej pôvodnom znení (určenie neplatnosti nájomnej zmluvy). Túto žalobu potom zamietol z procesných dôvodov. Okresný súd citoval § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj len „CSP“) a konštatoval, že v zmysle § 137 písm. d) CSP sa možno žalobou domáhať určenia neplatnosti právneho úkonu (ako právnej skutočnosti) len za predpokladu, že to vyplýva z osobitného predpisu. Inak žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu podanej po 01.07.2016 (účinnosť Civilného sporového poriadku - CSP) nemožno vyhovieť pre absenciu naliehavého právneho záujmu. Pokiaľ sa teda v danom prípade žalobcovia domáhajú určenia neplatnosti nájomnej zmluvy, ako dvojstranného právneho úkonu, pričom takéto určenie nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu, musel okresný súd ich žalobu zamietnuť.

6. O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 1/ okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/, ktorý mal vo veci plný úspech (keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá), v dôsledku čoho by mu proti žalobcom prináležalo právo na náhradu dôvodne vzniknutých trov v rozsahu 100 %, ich náhradu nepriznal, nakoľko žalovaný 1/ výslovne uviedol, že pre prípad úspechu vo veci si náhradu trov konania neuplatňuje. O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 1/ okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/, ktorý mal vo veci plný úspech (keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá), v dôsledku čoho by mu proti žalobcom prináležalo právo na náhradu dôvodne vzniknutých trov v rozsahu 100 %, ich náhradu nepriznal, nakoľko žalovaný 1/ výslovne uviedol, že pre prípad úspechu vo veci si náhradu trov konania neuplatňuje. Vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 2/ o trovách konania okresný súd taktiež rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému 2/, ktorý mal vo veci plný úspech (keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá), proti žalobcom nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške priznaných trov súd s poukazom na § 262 ods. 2 CSP rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

7. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobcovia, ktorí uviedli, že ho „odôvodňujú zákonnými § 365 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok a to konkrétne podľa písm. d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci". Podľa žalobcov okresný súd vydal nezákonný rozsudok, ktorým mal zasiahnuť do práv žalobcov zaručených Ústavou SR. Okresný súd Dolný Kubín vydal rozsudok na podklade skutočnosti, že žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu nie je prípustná v zmysle CSP. K uvedenému je potrebné podotknúť, že vypustenie slovného spojenia „právny vzťah" z § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (v porovnaní so zodpovedajúcim § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku) neznamená, že je vylúčené konanie o neplatnosť právneho úkonu (zakladajúceho alebo zrušujúceho určitý právny vzťah). Je potrebné si všimnúť, že § 137 Civilného sporového poriadku vymedzuje druhy žalôb exemplifikatívnym (príkladným) spôsobom, o čom svedčí predovšetkým použitie častice „najmä" v úvodnej časti označeného ustanovenia „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o...". Okrem toho, v komentári k CSP, „ktorého spoluautorom je aj predseda Rekodifikačnej komisie pre nové civilné procesné právo (Prof. JUDr. Marek Števec, PhD.), sa, okrem iného, uvádza, že predchádzajúca právna úprava v Občianskom súdnom poriadku rozlišovala medzi určením (ne)existencie práva a právneho vzťahu, avšak uvedené rozlíšenie nemalo vecný význam a oba použité pojmy, teda „právo" a „právny vzťah" mali rovnaký obsah. Z uvedeného dôvodu nová právna úprava v Civilnom sporovom poriadku určenie (ne)existencie právneho vzťahu výslovne neuvádza, pričom týmto k žiadnej materiálnej zmene nedošlo. (Rozsudok Krajského súdu Žilina, sp.zn. 10Co/73/2017 zo dňa 23.08.2017)". Z uvedeného názoru jednoznačne vyplýva, že posúdenie žaloby ako takej zo strany Okresného súdu Dolný Kubín ako neprípustnej v zmysle Civilného sporového poriadku bolo nesprávne a predčasné, navyše žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem už v podanej žalobe v bodoch 11. a 12.

8. Žalobcovia v odvolaní ďalej poukazovali na to, že 11.09.2018 elektronicky požiadali o pripustenie zmeny petitu (viď printscreen), pričom tento ich návrh bol podľa nich bezdôvodne zamietnutý zo strany Okresného súdu Dolný Kubín. Žalobcovia poukázali na to, že za zmenu žaloby so zreteľom na doteraz uvedené treba považovať zmenu tzv. žalobnej žiadosti (petitu žaloby). Zmena žalobnej žiadosti môže spočívať v zmene buď kvalitatívnej, alebo kvantitatívnej stránky žalobnej žiadosti. Za kvalitatívnu zmenu petitu treba považovať tie situácie, keď žalobca, či už s poukazom na rovnaký (doteraz tvrdený) skutkový stav, prípadne skutkový stav zmenený a doplnený, požaduje niečo iné než pôvodne. V prípade zmeny návrhu na začatie konania sa prejavuje v tom, že súd v zásade zmenu návrhu musí pripustiť okrem prípadov, ak by výsledky doterajšieho konania neumožňovali konať o zmenenom návrhu. Výsledky doterajšieho konania spravidla nebudú umožňovať konať o zmenenom návrhu v prípadoch, keby výsledky doterajšieho dokazovania a vôbec celkovej procesnej aktivity súdu a ostatných subjektov konania boli zmarené v tom zmysle, že pripustením zmeny návrhu by sa konalo o úplne odlišných skutočnostiach s úplne odlišnou právnou kvalifikáciou než doteraz. Žalobcovia boli toho názoru, že Okresný súd Dolný Kubín nezákonne zamietol návrh na pripustenie zmeny petitu, nakoľko jeho nové znenie tak, ako bolo upravené v návrhu zo dňa 11.09.2018, nemenilo skutkovú situáciu v konaní vo veci

samej, teda okresný súd mohol a podľa žalobcov mal použiť výsledky doterajšieho konania a v konaní pokračovať už v znení petitu v zmysle návrhu zo dňa 11.09.2018 „nakoľko pripustením zmeny petitu v zmysle návrhu zo dňa 11.09.2018 by sa nekonalo o úplne odlišných skutočnostiach s úplne odlišnou právnou kvalifikáciou než doteraz, navyše takéto konanie Okresného súdu Dolný Kubín vyvolalo stav, že v prípade ak odvolací súd nevyhoví odvolaniu Žalobcov a nezruší Rozsudok, Žalobcovia budú pravdepodobne nútení podať novú žalobu s rovnakými subjektmi a rovnakým skutkovým stavom, aký bol predostretý Okresnému súdu Dolný Kubín v prvotnom návrhu už s petitom v znení návrhu zo dňa 11.09.2018, čo je však v rozpore s princípom Civilného sporového poriadku - hospodárnosťou konania.“

9. Namietali žalobcovia, že okresný súd nevzal v úvahu aj zmenu postoja a právneho názoru žalovaného 1/, ktorý jednoznačne prejavil vôľu a deklaroval, že taktiež považuje zmluvu uzavretú so žalovaným 2/ zo dňa 19.03.2014 za neplatnú ako aj namietali, že okresný súd mal uvedený právny úkon ako taký posúdiť z úradnej povinnosti v zmysle CSP. Postupom okresného súdu mali byť porušené základné práva odvolateľov „a to najmä práva na spravodlivý súdny proces a ako aj na prístup k súdu, nakoľko vydaním Rozsudku zo strany Okresného súdu Dolný Kubín sa dostali do právnej neistoty a hrozbe zvýšených nákladov v súvislosti s ochranou ich práv.“ Žiadali, aby Krajský súd Žilina rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zruší a vec vráti Okresnému súdu Dolný Kubín na ďalšie konanie.

10. K doručenému odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril žalovaný 2/, ktorý uviedol, že podané odvolanie žalobcov nepovažoval za dôvodné. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam a rozhodol po správnom právnom posúdení veci. Súd prvej inštancie pritom svoje rozhodnutie podrobne apreciálne odôvodnil. Argumentácia žalobcov, že § 137 CSP vymedzuje druhy žalôb exemplifikatívnym spôsobom, a že pojmy „právo“ a „právny vzťah“ v Občianskom súdnom poriadku mali rovnaký obsah, je síce správna, napriek tomu je však žaloba žalobcov o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy neprípustná. Je totiž potrebné dôsledne rozlišovať pojmy „právo“ (napr. vlastnícke právo, nájomné právo) a „právna skutočnosť“ (kúpna zmluva, nájomná zmluva). Žalobcovia sa podanou žalobou nedomáhali určenia práva, resp. právneho vzťahu, ale určenia právnej skutočnosti - určenia neplatnosti právneho úkonu (nájomnej zmluvy). Podľa právnej teórie a ustálenej rozhodovacej praxe súdov sa totiž právne úkony zaraďujú medzi právne skutočnosti. V komentári k § 137 CSP od vydavateľstva C. H. BECK, ktorého spoluautorom je aj Prof. JUDr. Marek Števeček, PhD. (na ktorý poukazujú aj samotní žalobcovia), sa uvádza, že zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). CSP v § 137 písm. d) vo vzťahu k prípustnosti žalôb o určenie právnej skutočnosti výslovne vyžaduje, aby nárok žalobcu na určenie právnej skutočnosti priamo vyplýval z osobitného právneho predpisu (takýmto osobitným právnym predpisom je napr. Zákonník práce, ktorý v § 77 pripúšťa žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru, alebo Obchodný zákonník, ktorý v § 131 pripúšťa žalobu o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti). Aj v komentári k § 137 CSP od vydavateľstva C. H. BECK sa v časti porovnania s predchádzajúcim vzťahom konštatuje, že „nová právna úprava CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu“. Z nijakého osobitného právneho predpisu však nevyplýva prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti/platnosti nájomnej zmluvy. Z uvedeného dôvodu v danom prípade nie je splnená podmienka podľa § 137 písm. d) CSP (podmienka v znení: „ak to vyplýva z osobitného predpisu“), a preto je žaloba žalobcov o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy neprípustná.

11. Žalovaný 2/ poukázal na to, že žalobca v tejto súvislosti opätovne uvádzal, že z dôvodovej správy k CSP vyplýva, že úplne nová koncepcia (oproti § 80 Občianskeho súdneho poriadku) je zakotvená v § 137 písm. c) a d) CSP, kde sa rozlišuje klasická určovací žaloba a žaloba o určenie inej právnej skutočnosti podľa písmena d). Podľa dôvodovej správy k CSP bolo pri zavedení tejto novej koncepcie záujmom zákonodarcu vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej. Skutočnosť, že CSP ako nový procesný právny predpis zásadne neprípúšťa žaloby o určenie právnej skutočnosti (s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného predpisu), vyplýva aj z viacerých rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky. Napr. Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku sp.zn. 10Co/339/2017 zo dňa 31.01.2018 uviedol, že „...predostretá odvolacia argumentácia nie je spôsobilá relevantne spochybníť/vyvrátiť určujúcu právnu úvahu súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na žalobkyňou podanej žalobe o určenie právnej skutočnosti. Predmetná úvaha (okresného súdu) je totiž založená na explicitnom znení

procesnej normy (§ 137 CSP - bod 13. napadnutého rozsudku), ktorá (norma) vyžaduje, aby v prípade žaloby o určenie právnej skutočnosti (akou je i žaloba v súdnej veci) naliehavý právny záujem vyplýval z osobitného predpisu, čo však v posudzovanej veci nepochybne (netvrdí to ani žalobkyňa) naplnené nie je. Jednoznačne vyjadrenému zneniu aplikovanej normy súčasne zodpovedá aj okresným súdom podporne citovaná časť dôvodovej správy deklarujúca úmysel zákonodarcu dosiahnuť (týmto znením §137 CSP) vylúčenie určitého okruhu súdnych žalôb (ako je i dotknutá žaloba) zo súdneho konania z dôvodu, že (takéto žaloby) nevedú k definitívnemu riešeniu sporu".

12. Vo svojom vyjadrení žalovaný 2/ uviedol, že pokiaľ žalobcovia ďalej vo svojom odvolaní namietali, že dňa 11.09.2018 elektronicky požiadali o pripustenie zmeny petitu, pričom tento návrh bol podľa nich bezdôvodne zamietnutý zo strany súdu prvej inštancie, s tým, že dôvodili, že v prípade zmeny žaloby „súd zásadne zmenu žaloby musí pripustiť okrem prípadov, ak by výsledky doterajšieho konania neumožňovali konať o zmenenej žalobe. Žalobcovia sú toho názoru, že súd prvej inštancie nezákonne zamietol ich návrh na pripustenie zmeny petitu, nakoľko pripustením zmeny petitu v zmysle návrhu zo dňa 11.09.2018 by sa nekonalo o úplne odlišných skutočnostiach s úplne odlišnou právnou kvalifikáciou", tak ani s týmito tvrdeniami sa žalovaný 2/ nestotožnil. Žalobcovia doručili návrh na zmenu žaloby okresnému súdu v jednom vyhotovení a aj žalovanému 2/ krátkou cestou až na pojednávaní konanom dňa 12.09.2018. „Tento návrh žalobcov na zmenu žaloby je datovaný dňom 12.09.2018 a nachádza sa v súdnom spise. Žalovaný 2/ nemá vedomosť o tom, že by žalobcovia návrh na zmenu žaloby doručili súdu elektronicky už dňa 11.09.2018 (prítom návrh na zmenu žaloby, ktorý doručili na pojednávaní, je datovaný až 12.09.2018)." Návrhom na zmenu žaloby zo dňa 12.09.2018 žalobcovia navrhovali, aby súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu v znení: „Okresný súd Dolný Kubín určuje, že žalovaný v 2/ rade - Juraj Murína, IČO: 32 278 888 nie je oprávneným nájomcom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX pre kú. B. S., obec Vyšný Kubín, okres Dolný Kubín, špecifikovaných ako ...". Na základe tohto návrhu žalobcov na zmenu žaloby súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 12.09.2018 uznesením rozhodol, že zmenu žaloby nepripúšťa, a to z dôvodu, že výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe (§ 143 ods. 1 CSP). Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/262/2009 zo dňa 28.10.2010 vyplýva, že „zmena žaloby nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu sú v súlade s touto zásadou, posudzuje súd." Ustanovenie § 95 ods. 1 OSP (pozn. v súčasnosti § 139 CSP) dáva preto žalobcovi možnosť zmeniť žalobu (len) so súhlasom súdu; súd zmenu žaloby nepripustí (tiež) vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (viď § 95 ods. 2 OSP). „V prípade nepripustenia zmeny žaloby pokračuje súd v konaní o pôvodnej žalobe, pričom žalobca môže uplatniť svoj nárok v novom konaní. Osobitne treba zdôrazniť, že úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Pokiaľ je ním súd prvého stupňa, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, nie je prípustné (viď § 202 ods. 3 písm. f) O.s.p.). Ani dovolací súd, posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska možnosti výskytu procesnej vady konania v zmysle §237 písm. f) O.s.p., nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu." Tieto právne závery Najvyššieho súdu SR sú aplikovateľné aj v konaniach vedených podľa novej procesnej právnej úpravy CSP, pretože Najvyšším súdom SR aplikované ustanovenia OSP o zmene návrhu (§ 95 ods. 1 a ods. 2 OSP) sú rovnaké ako ustanovenia CSP o zmene žaloby (osobitne § 139 a § 143 CSP). Skutočnosť, že vyššie uvedené právne názory Najvyššieho súdu SR sú aplikovateľné aj v konaniach vedených podľa CSP, potvrdil Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 6Co/69/2018 zo dňa 25.04.2018, v ktorom krajský súd s poukazom na vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR uviedol, že „Ustanovenie § 139 CSP dáva preto žalobcovi možnosť zmeniť žalobu (len) so súhlasom súdu; Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby". Súd rozhodujúci o návrhu na zmeny žaloby, žalobu nemusí pripustiť, a to z rôznych dôvodov, nielen z dôvodov uvedených v § 143 CSP (v § 143 CSP nie je uvedený taxatívny výpočet dôvodov nepripustenia žaloby).

13. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení uviedol, že úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcami požadovanou zmenou žaloby zo dňa 12.09.2018, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o

zmenenej žalobe, patrí len súdu prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie v tomto spore rozhodoval o návrhu žalobcov na pripustenie zmeny žaloby. Súd prvej inštancie po úvahe dospel k záveru, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe (str. 4 ods. 11 rozsudku súdu prvej inštancie). Ako to judikoval Najvyšší súd SR, túto úvahu súdu prvej inštancie nemôžu žalobcovia napadnúť odvolaním, a teda odvolací súd ani nemôže preskúmavať rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny žaloby. Aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, žalovaný v 2/ z opatrnosti uviedol, že úvaha súdu prvej inštancie o tom, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, je správna.

14. V prvom rade žalovaný v 2/ vo vyššie uvedenej rovine vo svojom vyjadrení poukázal na to, že žalobcovia mali od začiatku konania dostatok času, aby „nesprávne“ formulovaný petit svojej žaloby zmenili. Samotný právny zástupca žalobcov pritom na pojednávaní konanom dňa 12.09.2018 uviedol, že „od začiatku konania žalobcovia vedeli, že žaloba je zle formulovaná.“ Tvrdenia právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní dňa 12.09.2018, že „od podania žaloby došlo k zmene situácie v tom, že sa zmenil žalovaný v 1/ rade (správca úpadcu) a nový žalovaný v 1/ rade v podstate „otočil“ a uznáva neplatnosť nájomnej zmluvy, čo oprávňuje žalobcov podať návrh na zmenu žaloby“, neobstoja. Bez ohľadu na postoj žalovaného 1/ mali žalobcovia svoju žalobu formulovať tak, že sa domáhajú určenia, že žalovaný 2/ nie je oprávnený nájomcom nehnuteľností. Postoj žalovaného 1/ totiž nemá nijaký vplyv na formuláciu petitu žaloby. Z toho dôvodu, že žalobcovia formulovali petit žaloby tak, že sa domáhajú určenia neplatnosti nájomnej zmluvy, žalovaný 2/ a aj pôvodný žalovaný 1/ vo svojich vyjadreniach k žalobe argumentovali najmä tým, že žaloba o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy nie je v zmysle § 137 CSP prípustná, a že žalobcovia na takomto určení (určení neplatnosti nájomnej zmluvy) nemajú naliehavý právny záujem. Žalovaný 2/ a pôvodný žalovaný 1/ sa teda vo svojich písomných podaniach nevyjadrovali k všetkým skutočnostiam, ktoré by boli rozhodné, ak by súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný 2/ súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že „návrh (pozn. žalobcov) na zmenu žaloby už v štádiu pojednávania vo veci neprípustný, a to s poukazom na § 143 ods. 1 CSP, keďže výsledky doterajšieho konania (v rámci ktorého sa strany sporu vo svojich písomných vyjadreniach vyjadrovali najmä k žalobnému petitu tak, ako bol v podanej žalobe formulovaný) nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, a že pripustenie navrhovanej zmeny žaloby by si vyžiadalo odročenie pojednávania a ďalšie vyjadrenia žalovaných k takejto zmenenej žalobe, pričom ich pôvodné písomné vyjadrenia by už boli v danej veci nepoužiteľné, čo je aj s ohľadom na hospodárnosť konania neprípustné.“

15. Vo svojom vyjadrení žalovaný 2/ opätovne uviedol, že ak by aj právny poriadok pripúšťal možnosť domáhať sa určenia neplatnosti nájomnej zmluvy, žalobcovia na takomto určení nemajú naliehavý právny záujem. Ak by totiž aj okresný súd určil, že dotknutá nájomná zmluva je neplatná, nijakým spôsobom to neovplyvní právne postavenie žalobcov. Okrem toho, ak žalobcovia v podanej žalobe v bodoch 11. a 12. uviedli, že od posúdenia otázky neplatnosti nájomnej zmluvy bude závisieť aj posudzovanie oprávnenosti nárokov na vyplatenie dotácií od Pôdohospodárskej platobnej agentúry (ďalej aj „PPA“) vo vzťahu k žalovanému 2/ a žalobcovi 2/, tak toto tvrdenie nie je správne. Platnosť nájomnej zmluvy, ktorú medzi sebou uzatvorili žalobcovia, nie je nijako odvodená od platnosti, resp. neplatnosti nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaný 1/ a žalovaným 2/ dňa 19.03.2014. Preto rozhodnutie v tomto konaní nemá nijaký vplyv na posúdenie oprávnenosti dotácií od PPA vo vzťahu k žalobcovi 2/. Preto, ak žalobcovia majú záujem vyriešiť svoje vzťahy k PPA, mali podať na súd úplne iný typ žaloby.

16. Vo vzťahu k ďalšej argumentácii žalobcov uvedenej v odvolaní, žalovaný 2/ uviedol, že postoj a právny názor žalovaného 1/ (resp. zmena postoju oproti pôvodnému žalovanému 1/ rade) nie sú predsa rozhodujúce v tomto spore. V sporovom konaní majú všetci účastníci svoj vlastný právny názor, v konečnom dôsledku je však podstatný právny názor konajúceho súdu. Žalovaný 2/ zároveň mal za to, že súd prvej inštancie nemal dôvod hodnotiť platnosť (resp. hoci aj žalobcami tvrdenú neplatnosť) nájomnej zmluvy zo dňa 19.03.2014, a to z toho dôvodu, že žalobcami podaná žaloba je neprípustná.

17. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcov, že vydaním rozsudku súdu prvej inštancie sa dostali do právnej neistoty a hrozby zvýšených výdavkov, žalovaný 2/ uviedol, „že to boli práve žalobcovia, ktorí podali žalobu s „nesprávne“ formulovaným petitom, a to aj napriek tomu, že o tejto „nesprávnej“ formulácii petitu mali vedomosť od začiatku konania. Preto je aj spravodlivé, aby žalobcovia znášali všetky následky svojho konania, a to aj následky vo forme zvýšených výdavkov.“ Navrhol, aby odvolací súd podľa § 387

ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a rozhodol, že žalovaný v 2/ rade má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. K doručenému vyjadreniu žalovaného 2/ sa písomne vyjadrili žalobcovia, ktorí uviedli, že sú toho názoru, že minimálne v rozsahu návrhu na zmenu petitu žaloby boli ich práva na spravodlivý súdny proces zo strany Okresného súdu Dolný Kubín obmedzené a porušené, keď z odvolania jednoznačne vyplýva, že žalobcovia podali svoje podanie elektronicky prostredníctvom portálu slovensko.sk dňa 11.09.2018, o čom opätovne predložili dôkaz, a teda tvrdenie žalovaného 2/ o tom, že podanie bolo doručené výlučne krátkou cestou súdu na pojednávaní sa nezakladá na pravde. Žalobcovia sú toho právneho názoru, aký už prezentovali, a to, že výsledky doterajšieho konania, pričom k dokazovaniu sa ani len nepristúpilo, k zamietnutiu žaloby došlo kvôli údajným, procesným vadám a nie nedostatku dôkazov alebo ich neprodukovaniu, navyše dôkazy by v tomto konaní na základe návrhu žalobcov zabezpečoval pravdepodobne súd od Poľnohospodárskej platobnej agentúry, mohli by byť použiteľné aj na konanie o zmenenom návrhu, preto postup okresného súdu považovali za nezákonný a protiústavný. V plnom rozsahu sa pridržiavali svojho odvolania zo dňa 25.10.2018, pričom uvádzali, že právny názor na súdne konanie okresného súdu, ktorý prezentuje vo svojom podaní žalovaný 2/, nie je správny a žalobcovia sa s ním nestotožnili, pretože podstatný je žalovaný 1/ v zmluvnom vzťahu (i keď neplatnom) so žalovaným 2/, a teda prejav vôle žalovaného 2/, tak ako bol prednesený na pojednávaní, mal okresný súd brať v úvahu, v rámci priebehu konania sa však s názorom žalovaného 1/ právne nevysporiadal, čím malo dôjsť k nepreskúmateľnosti samého rozhodnutia okresného súdu.

19. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 2/, ktorý uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalobcu. Zdôraznil, že nemá vedomosť o tom, že by návrh žalobcovia doručili elektronicky už dňa 11.09.2018. Žalovanému 2/ nebol totiž doručený elektronický návrh žalobcov na zmenu žaloby. Návrh žalobcov na zmenu žaloby mu bol doručený až na pojednávaní dňa 12.09.2018, kedy právny zástupca žalobcov návrh na zmenu žaloby doručil krátkou cestou súdu aj žalovanému 2/. Keby aj bol návrh doručovaný už dňa 11.09.2018, tak potom nie je zrejmé, z akých dôvodov doručovali žalobcovia návrh na zmenu aj dňa 12.09.2018. Žalovaný 2/ zdôraznil, že bez ohľadu na to, či bol návrh žalobcov na zmenu žaloby doručený už dňa 11.09.2018 (elektronicky deň pred pojednávaním) alebo 12.09.2018 (na pojednávaní), postup súdu prvej inštancie bol správny, ak okresný súd s poukazom na § 143 ods. 1 CSP rozhodol, že zmenu žaloby nepripúšťa. Dôležité bolo, že okresný súd nepripustil zmenu žaloby z dôvodu, že výsledky doterajšieho konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Z ustálenej rozhodovacej praxe súdov pritom vyplýva, že úvaha, či výsledky, ku ktorým sa dospelo pred žalobcami požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Túto úvahu žalobcovia nemôžu napadnúť odvolaním, a teda odvolací súd nemôže preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepripustení zmeny. Ak žalobcovia uvádzali, že právny názor žalovaného 1/ je podstatný a prejav vôle žalovaného 2/ tak, ako bol prednesený na pojednávaní, mal okresný súd brať v úvahu a že sa nevysporiadal s názorom žalovaného 1/, tak žalovaný 2/ uviedol, že tieto tvrdenia žalobcov neobstoja, právny názor žalovaného 1/ nie je v tomto spore rozhodujúci. Žalovaný 1/ rovnako ako žalovaný 2/ sú stranou sporu a súd pri tom v spore nerozhoduje podľa právneho názoru a predstáv niektorej zo strán. Súd prvej inštancie nemal dôvod v odôvodnení rozsudku sa osobitne vysporiadať s právnym názorom žalovaného 1/, ak zamietol žalobu z dôvodu, že táto je neprípustná v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP.

20. K doručenému vyjadreniu žalovaného 2/ sa vyjadrili žalobcovia (č.l. 216 a nasl. spisu). Žalobcovia uviedli, že zotrvávajú na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, ako i odvolaní. S právnym názorom žalovaného 2/ sa nestotožňujú, považujú ho za nesprávny, zotrvávajú minimálne na svojom stanovisku v rozsahu na zmenu petitu, kde boli ich práva na spravodlivý súdny proces podľa nich obmedzené a porušené. Okresný súd nerešpektoval ich ústavné práva v súlade s CSP, keď podali návrh na pripustenie zmeny petitu, riadne a včas elektronickými prostriedkami. Zotrvali na stanovisku, že právny názor žalovaného 1/ je podstatný, ide o jeho prejav vôle, treba ho vnímať tak, ako bol prednesený na pojednávaní a brať v úvahu v rámci priebehu konania, s čím sa okresný súd nevyporiadal.

21. Okresnému súdu Dolný Kubín bolo ďalej doručené dňa 14.03.2019 Stanovisko žalobcov z dátumu 15.01.2019, ktoré je identické so Stanoviskom, ktoré bolo doručené Okresnému súdu dňa 16.01.2019 bez zaručeného elektronického podpisu.

22. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

23. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

24. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

26. Podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

27. Podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

28. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

29. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

30. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

31. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobcovia vymedzili v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcami. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

33. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/106/2019-249 zo dňa 03.08.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného

uznesenia a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

34. V odvolaní žalobcovia vo vzťahu k záverom okresného súdu zdôraznili, že „...žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu nie je prípustná v zmysle Civilného sporového poriadku. K uvedenému je potrebné podotknúť, že vypustenie slovného spojenia „právny vzťah“ z ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (v porovnaní so zodpovedajúcim ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku) neznamená, že je vylúčené konanie o neplatnosť právneho úkonu (zakladajúceho alebo zrušujúceho určitý právny vzťah). Je potrebné si všimnúť, že ust. § 137 Civilného sporového poriadku vymedzuje druhy žalôb exemplifikatívnym (príkladným) spôsobom, o čom svedčí predovšetkým použitie častice „najmä“ v úvodnej časti označeného ustanovenia „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o...“. Okrem toho, v komentári k Civilnému sporovému poriadku, ktorého spoluautorom je aj predseda Rekodifikačnej komisie pre nové civilné procesné právo (Prof. JUDr. Marek Števíček, PhD.), sa, okrem iného, uvádza, že predchádzajúca právna úprava v Občianskom súdnom poriadku rozlišovala medzi určením (ne)existencie práva a právneho vzťahu, avšak uvedené rozlíšenie nemalo vecný význam a oba použité pojmy, teda „právo“ a „právny vzťah“ mali rovnaký obsah. Z uvedeného dôvodu nová právna úprava v Civilnom sporovom poriadku určenie (ne)existencie právneho vzťahu výslovne neuvádza, pričom týmto k žiadnej materiálnej zmene nedošlo.“

35. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcov odvolací súd napriek tomu, že okresný súd citoval ním aplikovanú právnu úpravu v napadnutom rozsudku, tak považoval za podstatné uviesť opäť na tomto mieste rozhodujúcu právnu úpravu.

36. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

37. Žalobcovia sa teda v konaní domáhali určenia absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným 1/ ako prenajímateľom a žalovaným 2/ ako nájomcom, určenia (deklarovania) neplatnosti (absolútnej podľa § 39 Občianskeho zákonníka) nájomnej zmluvy uzavretej medzi stranami dňa 19.03.2014. Na úvod právneho posúdenia možno konštatovať, že žalobca sa domáhal určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je, alebo nie je. Právny úkon je právnou skutočnosťou, s ktorou objektívne právo spája zánik práv a povinností zmluvných strán vyplývajúcich zo zmluvy o nájme. Z tohto vyplýva, že pre účely § 137 CSP je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti/ neplatnosti právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP. V rovine procesnej prípustnosti žaloby podľa § 137 CSP sa poukazuje na osobitnú časť dôvodovej správy k § 137 CSP, podľa ktorej: „Ustanovenie obsahuje demonštratívny výpočet druhov žalôb, pričom doterajšiu právnu úpravu pomerne výrazne modifikuje. ... Úplne nová koncepcia je zakotvená v písm. c) a d), kde sa rozlišuje klasická určovací žaloba a žaloba o určení inej právnej skutočnosti podľa písmena d). Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/ platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej. Medzi osobitné predpisy podľa písm. d) patria napríklad Zákonník práce, Zákon o dobrovoľných dražbách a pod.“

38. S poukazom na § 137 písm. c) a d) CSP a samozrejme s prihliadnutím na obsah osobitnej časti dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu je možné vyvodiť, že CSP zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Takýmto právnym predpisom je napr. zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77), zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti Notársky poriadok v znení neskorších predpisov (žaloba o neplatnosť dražby podľa § 21 ods. 2), Občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu podľa § 711 ods. 6). Pre tieto výnimky podľa § 137 písm. d) CSP je spoločné, že priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnenej osobe domáhať sa na súde určenia tejto právnej skutočnosti (napr. znenie § 77 zákona č. 311/2001 Z.z., podľa ktorého „Neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec,

ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť", znenie ust. § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z., podľa ktorého vety prvej: „V prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby" a znenie § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého: „Neplatnosť výpovede môže nájomca uplatniť na súde do troch mesiacov odo dňa doručenia výpovede. Účinky výpovede nastanú až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa zamietne návrh na určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu".

39. Odvolací súd len primerane a podporne a len pre úplnosť poukazuje na tomto mieste na závery, od ktorých sa nemal dôvod na základe odvolacej argumentácie žalobcov odkloniť a v zmysle ktorých Krajský súd v Žiline ako súd odvolací vo svojom rozsudku č.k. 8Co/4/2017-107 zo dňa 31.01.2017, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 6C/264/2015-78 zo dňa 06.09.2016 uviedol: „Pôvodná právna úprava zakotvená v Občianskom súdnom poriadku [pozn. rozumej ust. § 80 písm. c) O. s.p.] neobsahovala všeobecné ustanovenie, ktoré by expressis verbis upravovalo prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočností. Právna teória v tejto otázke nebola jednotná. Prevažovali názory, že žaloba na určenie právnej skutočnosti je prípustná iba za predpokladu, že jej prípustnosť vyplýva in concreto z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). V praxi sa však žaloby na určenie právnej skutočnosti (zvyčajne) pripúšťali vo všeobecnej rovine, ak žalobca preukázal na určenie právnej skutočnosti naliehavý právny záujem. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť, sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo 6C/201/2016 v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Preto napr. výrok rozsudku, že kúpna zmluva je neplatná, nemá výpovednú hodnotu, či je v čase jeho vyhlásenia vlastníkom veci žalobca, alebo niekto iný. Z opísaných dôvodov nová právna úprava C.s.p. pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Vzhľadom aj na vyššie uvedené okresný súd vec správne posúdil, keď uzavrel, že žalobkyňa sa domáhala určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je, alebo nie je a vychádzajúc zo znenia ust. § 137 písm. c) a d) C.s.p. s prihliadnutím na obsah osobitnej časti dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu je možné vyvodiť, že C.s.p. zásadne neprípúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Odvolanie žalobkyne, ktorá sa v súvislosti s neprávym právnym posúdením vecí odvolávala na doterajšiu súdnu prax pripúšťajú takéto žaloby za stavu preukázania naliehavého právneho záujmu, odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Od 01. 07. 2016 je záujmom zákonodarcu vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a miňajú sa účelu žaloby určovacej a čo bolo dôvodom zmeny doterajšej koncepcie... Nebola tak v danom prípade prípustná žaloba v znení určenia neplatnosti právneho úkonu... Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil..."

40. Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu tak odvolací súd, v zhode s okresným súdom, dospel k záveru o procesnej neprípustnosti žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu, a to zmluvy o nájme, a pokiaľ okresný súd už bez ďalšieho zaoberania sa meritom veci žalobu v celom rozsahu zamietol, tak i tento záver bol odvolacím súdom vyhodnotený ako vecne správny cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

41. Odvolací súd k vyššie uvedenému zvyrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s

postupom okresného súdu konštatuje, že žalobcom neboli porušené jemu patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalobcovia neboli vylúčení z výkonu žiadneho práva, ktoré im priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

42. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012 <<http://merit.slv.cz/IV.US19/2012>>, III. ÚS 37/2012 <<http://merit.slv.cz/III.US37/2012>>).

43. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľov o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

44. Žalobcovia namietali v odvolaní postup okresného súdu, ktorý nevyhovel návrhu na zmenu žaloby. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že nemohol vyhodnotiť ani tento odvolací dôvod ako taký, ktorý by mal vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu v tejto rovine, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje, najmä na bod 11. napadnutého rozsudku. Len pre úplnosť odvolací súd v tejto rovine z bodu 11. napadnutého rozsudku okresného súdu zvyrazňuje, že okresný súd konštatoval, že návrh na zmenu žaloby už v štádiu pojednávania vo veci je neprípustný, a to s poukazom na § 143 ods. 1 CSP, keďže výsledky doterajšieho konania (v rámci ktorého sa strany sporu vo svojich písomných vyjadreniach vyjadrovali najmä k žalobnému petitu tak, ako bol v podanej žalobe formulovaný), nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Žalobcovia mali podľa okresného súdu „dostatočný časový priestor na to, aby takýto procesný návrh učinili skôr (napr. v replike), a pokiaľ tak urobili až na pojednávaní, pripustenie navrhovanej zmeny žaloby by si vyžiadalo odročenie pojednávania a ďalšie vyjadrenia žalovaných k takejto zmenenej žalobe, pričom ich pôvodné písomné vyjadrenia by už boli v danej veci nepoužiteľné, čo je aj s ohľadom na hospodárnosť konania neprípustné. Napokon je ešte potrebné dodať, že žalobcovia aj uviedli, že od samého začiatku vedeli, že ich žaloba je zle formulovaná, takže je navyše aj nelogický ich postup v tejto veci, keď návrh na zmenu žaloby súdu doručili až na pojednávaní, pričom nimi uvádzaná skutočnosť, že žalovaný 1/ v priebehu konania zmenil svoj postoj k žalobe (a chce sa s nimi mimosúdne dohodnúť), nemá žiadny vplyv na formuláciu petitu žaloby." Pokiaľ aj žalobcovia poukazovali v odvolaní na doručku k zmene návrhu 11.9.2018 (č.l. 169 spisu), a to bez bližšej argumentácie a zdôvodnenia takého postupu z časového hľadiska, pričom k vyhláseniu rozsudku došlo dňa 12.9.2018, tak nebol priestor pre odvolací súd, aby túto argumentáciu vyhodnotil ako takú, ako by mala dopad na vecnú správnosť záverov okresného súdu v tejto rovine.

45. Záverom a zhrňujúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľmi namietané vady procesného postupu v prvoinštančnom konaní ani existenciu inej vady konania, či nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci ani to, že by zistený skutkový stav neobstál, ktoré by viedli k vecne nesprávne rozhodnutiu v meritórnom prvom výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

46. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislých

výrokoch o trovách konania. V podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

47. Odvolací súd poukazuje na to, že nosným a rozhodujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo konštatovanie okresného súdu v rovine aplikácie § 137 písm. d) CSP, v zmysle ktorého sa možno žalobou domáhať určenia neplatnosti právneho úkonu (ako právnej skutočnosti) len za predpokladu, že to vyplýva z osobitného predpisu, inak o žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu podanej po 01.07.2016 (účinnosť Civilného sporového poriadku - CSP) nemožno vyhovieť pre absenciu naliehavého právneho záujmu. Pokiaľ sa teda v danom prípade žalobcovia domáhali určenia neplatnosti nájomnej zmluvy, ako dvojstranného právneho úkonu, pričom takéto určenie nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu, musel okresný súd ich žalobu zamietnuť, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožnil cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, tak potom bol pre odvolací súd vytvorený priestor, aby pre úplnosť a odstránenie akýchkoľvek pochybností mohol cez závery vyššie uvádzaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012 rozviesť nad rámec nosných záverov prijatých v odvolacom konaní i vlastnú argumentáciu, bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom dotkla vyslovených nosných záverov tohto rozsudku, ktoré závery boli pre rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto odvolacom konaní rozhodujúce, rozvinutie vlastnej argumentácie odvolacieho súdu je v nasledujúcich bodoch tohto rozsudku.

48. Odvolací súd za situácie, že by sa nestotožnil s okresným súdom (čo sa však nestalo) pri posúdení (ne)dôvodnosti žaloby v rovine tvrdenej neplatnosti predmetnej zmluvy o nájme, k momentu rozhodovania a na základe skutkového a dôkazného stavu k momentu rozhodovania, bez ďalšieho nevidel predbežne priestor na konštatovanie v rovine neplatnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom sa poukazuje na obsah spisového materiálu a to i na rozhodnutia, ktoré predložil žalovaný 2/ na podporu svojich tvrdení, s ktorým boli žalobcovia oboznámení, najmä na priložené rozhodnutia, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10 Co/391/2016 zo dňa 22.6.2017 s dôrazom na záver vyslovený v bode 18., ktorý však v argumentácii žalobcov nenašiel odzrkadlenie, preto nebol dôvod spochybníť závery v ňom vyslovené v obdobnej veci. Odvolací súd si je vedomý, že ide o rozhodnutie krajského súdu, avšak z dôvodu zachovania právnej istoty a predvídateľnosti a za situácie, že boli riadne predložené sporovou stranou v konaní a stali sa súčasťou spisového materiálu a týkali sa obdobnej veci, protistrana ich závery nespochybnila, tak nebol dôvod na to, aby ich odvolací súd nepoužil v tejto časti rozhodnutia.

49. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že žalovaný 2/, pokiaľ nedošlo k jeho zmene v osobe správcu konkurznej podstaty úpadcu, v podaní na č.l. 63 spisu zo dňa 09.10.2017, citoval § 76 ods. 1 zák.č. 7/2005 o konkurze a vyrovnaní a v tejto súvislosti zdôraznil, že „...Nehnutelnosti teda v zmysle zákona patria do súpisu a neexistuje žiadny dôvod ich zo súpisu vylúčiť a v konečnom dôsledku ich Správca speňaží v konkurze (predá tretej osobe), pričom do času speňaženia je jediný oprávnený vykonávať ich správu“, ktoré skutočnosti však nenašli premietnutie v argumentácii žalobcov a ani vo výpovedi nového správcu konkurznej podstaty - žalovaného 1/, a to ani v zmysle jeho výpovede na ústnom pojednávaní dňa 12.9.2018. Tiež nie je možné prijať záver v tomto štádiu konania, že by bolo sporovými stranami tvrdené, že predmet (nehnutelnosti) nájomnej zmluvy už nepatrí do súpisu (uznal žalovaný 1/ v podaní na č.l. 63 spisu, že patrí), tiež sa poukazuje na vyjadrenie žalovaného 2/ zo dňa 20.12.2017 (č.l. 60 spisu), z ktorého tvrdenia žalovaného 2/ nenašli premietnutie v argumentácii žalobcov. Za tejto situácie, ak teda nebolo ani len spochybnené sporovými stranami, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom nájomnej zmluvy, sú v súpise správcu konkurznej podstaty úpadcu, za absencie bližšej argumentácie žalobcov, je bez logickej súvislosti tvrdenie žalobcov v žalobe pod bodom II. bod 6., že predmetnú zmluvu, teda žalovaný 1/ „uzavrel subjekt, ktorý ju právo uzavrieť nemal“.

50. Po vykonaní odvolacieho prieskumu krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne rozhodnutie, napriek odvolacím námietkam

žalobcov potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

51. Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

52. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, preto im bola priznaná plná náhrada odvolacích trov. Pokiaľ žalovanému 1/ nebola náhrada trov konania v prvoinštančnom konaní priznaná v zmysle uvedenia na ústnom pojednávaní dňa 12. septembra 2018 (č.l. 156 rub spisu), tak odvolací súd mal zato, že uvedené vyhlásenie sa týkalo náhrady trov konania v prvoinštančnom konaní a nebolo ho možné vzťahovať i na odvolacie konanie, preto mu priznal plnú náhradu trov konania.

53. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.